

РАЗТРОГА

Отминахме, защото бѣхме горди
И сложихме надъ всичко гордостѣта,
А нѣкъде заглѣзваха въ нощѣта,
На любовѣта последнитѣ акорди...

Презъ тази нощъ прокълнати бѣхъ отъ мрака
И тѣй останахъ безутѣшенъ, слѣпъ,
Защото немахъ никой освенъ тебъ
И немаше сърцето що да чака.

Не плакахъ... Звукъ душата не отрони
Но чувствахъ тѣй ужасна пустота
Призвалъ те бихъ... но все пакъ гордостѣта
На мойта радостъ слънцето прогони

16

